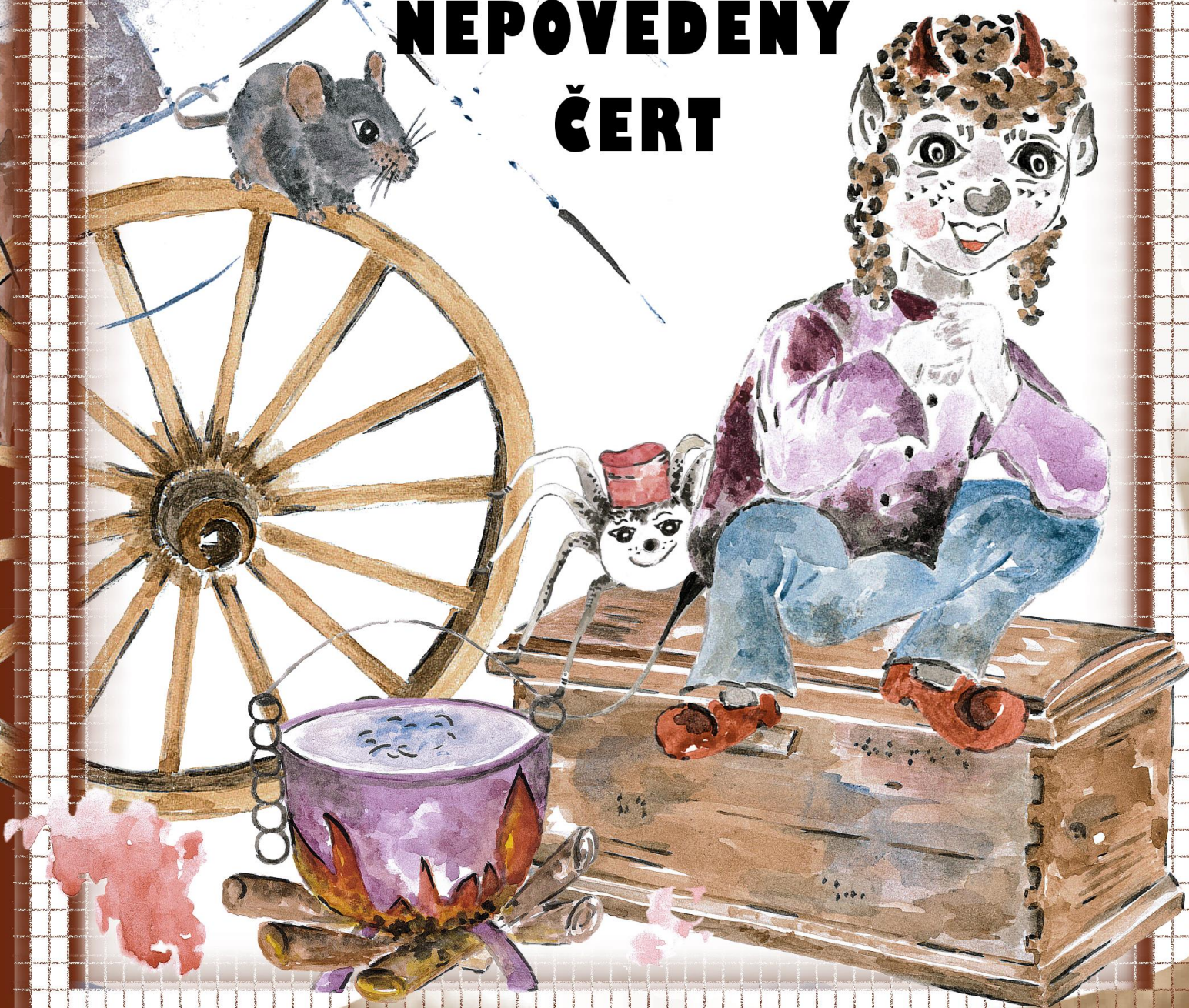

A watercolor illustration at the top of the page shows laundry hanging on a red line. On the left, a pair of green rubber boots and a purple shirt are hanging. To the right, there are several dried, browned onions or mushrooms hanging from the line. The background is a light blue and white wash.

Jindřiška Gurková

**JAK SE VE ŠPLÍCHOVSKÉM MLÝNĚ USADIL
NEPOVEDENÝ
ČERT**

Jak se ve šplíchovském mlýně usadil nepovedený čert

Jindřiška Gurková

V pekle

Před mnoha lety žil v pekelné říši tuze hodný čert Toník. Byl to takový umouněný chlupatý neposeda. Jeho mrňavá postavička s velikým bříškem byla k smíchu všem čertům v pekle. Uhlově černé vlasy, ve kterých se dalo ledaco najít, překrývaly špičatá ouška i husté černé obočí. Ve velikánských očích nebyla vidět žádná čertovina, ale kus lásky a dobroty. Nosík jako bambulka dovedl rozpoznat pachy na míli daleko. A jazýček, tak ten měl Toník, panečku, vybíravý a mlsný jako koza. Růžky měl zatím maličké, ale zato krásně lesklé, a zoubky zářily v upovídané pusince jako perličky. Pyšný byl na svůj ocásek s legračním střapečkem, kterým rozpustile klimbal ze strany na stranu. Největší jeho chloubou však byl amulet zavěšený na tenkém provázku kolem chlupatého krku. Toník dostal amulet od kmotřičky, která mu dala do vínku laskavou duši a léčitelskou moc.

A tak z čertíka vyrostl hodný čert. No, pro peklo to byla úplná pohroma.

Toník svými dobráckými skutky tak dlouho škodil, až se to doneslo k samotnému Luciferovi.

„U všech rohatých, proč nám v pekle kazíš morálku,“ křičel na Toníka vládce pekla, „ty nevíš, jak se má chovat opravdový čert?“

„Já, já, ... já se snažím,“ namítal Toník.

„Tak ty se snažíš. A kdo tady neustále uklízí, kdo zašívá rozervané kabátky, ... a kdo trhá listy z knihy hříchů? Pod kotle nepřikládáš a malým čertům čteš

pohádky o tom, jak dobro vítězí. A kdo včera pustil z pekla babku kořenářku? A ty se snažíš...? Už toho mám dost!“

Toník nechápal, proč se na něj Lucifer zlobí. Kulil svá nevinná očka a začal pofňukávat. Slzy jako hrachy stékaly čertíkovi po tvářích.

„Neřvi mi tady, seber se a odejdi z naší říše,“ zahulákal Lucifer a milého Toníka z pekla vyhnal.

Ve světě lidí

Tak se Toník chtě nechtě ocitl ve světě, o kterém mu kdysi vyprávěla jeho laskavá kmotřička, ve světě lidí. Vyletěl pekelným komínem a žuchl někde v temné místnosti mezi staré trámy. Slzičky na tvářích mu sice po cestě uschly, ale vmžiku se po nich kutálely nové. Čertík plakal a plakal. Tolik slz jste v životě neviděli, tolik nářku jste v životě neslyšeli. Toník by se snad k smrti uplakal.

Tu se najednou z temného kouta vysoukal pavouk, kterého ze spaní probudil nářek, a namířil si to přímo k Toníkovi.

„Halóóóó, copak zlého se ti přihodilo?“ zeptal se pavouk a tahal přitom čertíka za ocásek. „Halóóó,“ zkusil to znovu.

Čertík přes slzy na oči neviděl a snažil se o odpověď: „Vyhodili mě.“

„Cože?“ nechápal pavouk.

„Vyhodili mě,“ opakoval čert a začal si utírat slzy. Když spatřil v tmavé místnosti ohromného pavouka, pomyslel si, že je zpátky v pekle. Tam byla spousta všelijakých pavouků a se všemi se Toník kamarádil.

Z omylu ho vyvedlo slabé kočičí mňoukání, které se ozývalo odněkud zvenčí: „Mňau, mňau, ...“

Toník se ulekl a vypískl: „U všech čertů, kde to jsem?“

„Neboj, jsi ve světě lidí na půdě šplíchovské hospody,“ utěšoval čertíka pavouk.

„A kdo jsi ty?“ zeptal se znovu čert.

„Já jsem pavouk Bert.“

„Aha, pavouky dobře znám, ale ve světě lidí jsem nikdy nebyl.“

Bert utřel čertíkovi poslední slzičku a rozpovídal se o malé vesnici jménem Studénka nedaleko řeky Odry. Zdůraznil, co je v ní zvláštního, kdo ve vsi bydlí nebo jak to chodí v hospodě u Mlýnské strouhy na konci vesnice, na jejíž půdě Bert už dlouhá léta bydlí. Toník pozorně naslouchal a na oplátku pověděl pavoukovi, co se mu přihodilo. Pak nastalo ticho. Podivné temné ticho. Co se těm dvěma honilo hlavou?

Bert promluvil jako první: „Víš ty co, Toníku? Já jsem tu sám, ty jsi sám, co kdybychom byli kamarádi?“

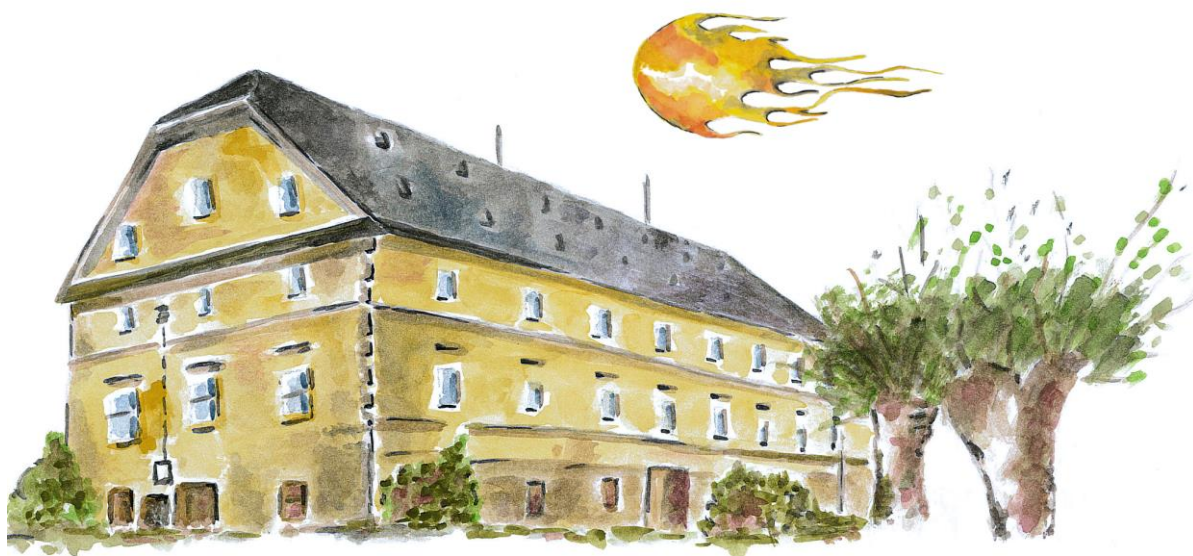
„Ano, ano, ...“ volal nadšeně čert a začal po půdě běhat jako splašený kuň.

„To je prima,“ radoval se také Bert a dodal, „ale tady zůstat nemůžeš. V hospodě bývá často dlouho do rána rušno. Neměl bys tu klid a někde bydlet musíš. Mám ohromný nápad. O kousek dál, jen co bys kamenem dohodil, je starý mlýn. Tam budeš mít parádní bydleníčko. A když budeš chtít, přijdeš mne navštívit. Vždy se na tebe budu těšit.“

Toník se vším souhlasil, ale než se vypravil do mlýna, dlouho si s Bertem o všemožném povídali. Tak se na půdě šplíchovské hospody zrodilo velikánské přátelství.

Deníček

Toníkovi se mlýn moc líbil a hned se v něm zabydlel. Často pak pokukoval okénky v nejvyšším patře mlýna na svět lidí a začal si tu pomalu zvykat.

Každíčký večer zaletěl čertík k Bertovi na půdu šplíchovské hospody, odkud dírou v podlaze dovedli celé hodiny pozorovat její návštěvníky.

Tam se, panečku, dalo dozvědět snad všechno. Toník by na té půdě proseděl snad zbytek života. Něco zvláštního jej k hospodě stále více přitahovalo.

„Co by to jen mohlo být?“ vrtalo čertovi hlavou.

Až jednou...

Byl zrovinka takový pochmurný podvečer. Čert a pavouk se usadili u díry v podlaze a těšili se na hosty. Dlouho nikdo nepřicházel.

„Co se stalo?“ staral se Bert. „Kde jsou všichni?“

„To nevím,“ odpověděl čert, „možná, že je ještě brzo.“

„Brzo?“ divil se Bert. „Vždyť už je dávno tma. A podívej, hospodská Lenka stále vyhlíží z okénka.“

„Máš pravdu,“ přitakal Toník, „a docela jasně slyším, jak vzdychá. Asi ji něco trápí.“

„Trápí ji, že má v hospodě nachystáno a nikde nikdo, to by trápilo každého,“ mudroval Bert.

Vtom vešel do hospody mlynář a povídá paní hospodské: „Leničko, dnes nikdo nepřijde, ve vesnici řádí chřipka, uvařte mi čaj.“

Lenka posmutněla.

„Postavím vodu na čaj a ty mi, mlynáři, musíš všechno povyprávět.“

Za chvíli se hospodou linula podivná, ale příjemná vůně.

„Už to mám!“ vykřikl Toník.

„Co máš?“ zeptal se Bert a vyvalil na čerta všech osm očí.

„Cítíš to, cítíš?“

„Ne, nic necítím,“ nechápal pavouk.

To je přece jitrocel. Jitrocelový čaj. Ten je dobrý na kašel, na rýmu a na nachlazení vůbec.“

„No, a?“ nestačil se divit pavouk.

„Poslouchej, Berte, dostal jsem od kmotřičky do vínku, že budu rozumět bylinkám. A pak jsem se v pekle skamarádil s babkou kořenářkou, která mne mnohému naučila. Porozhlédnu se, jestli tu v okolí nerostou nějaké bylinky, a budu pomáhat všem, kteří to budou potřebovat.“ Vysvětlil Toník pavoukovi a dodal: „Ty bys mohl zapisovat, k čemu je která bylinka dobrá nebo která rostlinka se k léčení nehodí.“

Pavouk byl nadšený. Konečně se bude něco pořádného
dít, otevřel deníček a udělal v něm první zápis.

Jitrocel - myší ocas

*Zmírňuje dráždění ke kašli a podporuje vykašlávání.
Recept na čaj: usušené listy přelijeme vroucí vodou
a necháme chvíli luhovat, nesmí se vařit, pijeme
3x denně vždy čerstvý. Čaj je vhodný v době
nachlazení, při angíně nebo chřípce.*

Žabka

Jednoho dne časně z rána se Toník chystal na průzkum. Chtěl obletět všechny studénecké rybníky napájené Mlýnskou struhou, ale znal pouze mlýn a šplíchovskou hospodu.

„Kdyby tak byl doma vodník Matěj,“ přál si čert, když se soukal ze svého pelíšku na slámě, „ten by věděl, kde bylinky hledat.“

Matěj bydlel u stavidla vedle mlýna, ale vládl vodní říši od Oderské lávky až po malý potůček Bílovku úplně na konci Studénky za posledním rybníkem. V domečku u stavidla býval jen zřídka.

Toník ho zahlédl z okénka, proměnil se v ohnivou kouli a už stál na stavidle vedle vodníka. Sotva se pozdravili, požádal Toník Matěje o radu.

„Kamaráde,“ řekl vodník, „povím, co vím, ale mám naspěch. Musím k jezeru za Pasečným mostem. Žabku Lucinku rozbolelo břicho. Sejdeme se tam. Pojd', ukážu ti cestu.“

Toník souhlasil, ale ještě než odletěl, zeptal se: „Máš doma sušený puškvorec?“

„Mám,“ řekl Matěj.

„Tak ho vezmi s sebou, uděláme žabce puškvorcový čaj a uvidíš, jak se jí uleví.“

Toník se vydal k jezeru Slaňáky. Hned za mostem odbočil vpravo na úzkou cestičku vyšlapanou v trávě.

„To je krása,“ žasl Toník nad záplavou žlutých květů, které rostly všude kolem. „To jsou jistě blatouchy. Škoda, že jsou jedovaté,“ mumlal si pro sebe.

Teprve teď si uvědomil, jak je na tom lidském světě hezky. Vyskočil do koruny hlavaté vrby a zahleděl se do neznáma. Sluníčko už začalo hřát a čertík usnul.

Zdálo se mu o temném a špinavém pekle. Čerti na něj vyplazovali jazyky a štípali ho do tváří. Když mu sebrali kabátek, nabrali ho na vidle a šup s ním do kotle. Toník strachy tak křičel, až se z toho probudil.

„Brrr, už se do pekla nikdy nechci vrátit,“ otřepal se čert a byl rád, že je zase na zemi.

„Toníku, Toníku, ...“ uslyšel volání.

„Toníííku,“ ozvalo se znovu.

„To bude asi vodník Matěj,“ vzpomněl si Toník a v mžiku byl u jezera.

„Jéééé,“ nebyl čertík schopen slova, když uviděl jezero v celé své parádě. Zůstal stát na dřevěné lávce a koukal do všech koutů. Nemohl uvěřit svým očím.

„Tak to je ten ráj na zemi, jak říkávala kmotřička. Hladina jezera poseta stulíky, nad nimi poletují vážky. Vidím rybky, jak si hrají na honěnou. A tam odpočívá štika.

Puškvorec - krysí kořen

Lžičku řezaného oddenku přelijeme šálkem vroucí vody, necháme 5-10 minut vyluhovat a scedíme.

Puškvorec má uklidňující účinek. Používá se ke koupeli proti revmatismu, na ekzémy nebo na omývání špatně se hojících ran.

A břehy jsou plné květů. A tam jsou šnečci a tam beruška a tam, jééé, ty jsi žabka Lucinka,“ dokončil své drmolání čertík a vyvalil na žabku oči.

„Jsem Lucinka,“ řekla na to žabka, „a tobě musím poděkovat za ten nápad s čajem. Už mne břicho nebolí.“

Toník se od žabky dozvěděl mnoho důležitého. A večer vše vyprávěl Bertovi.

Po návštěvě Slaňáků se čertík postupně seznamoval s celou říší vodníka Matěje i s přilehlými mokřinami a loukami od železnice až po řeku Odru. Rád chodíval na jezírka ukrytá v travnatém porostu vlevo od Pasečného mostu. Byly tři – Koňské, Dulské a Karasovo a čertovi se moc líbily jejich názvy. Jedno jezírko, kterému se říkalo Gelnarovo, bylo až za lesem. V něm se zabydlela žabka Kuňka s velikánskou rodinou, proto pomáhal v nesnázích velmi často i tam.

O znamenitém doktoru Toníkovi se brzy nesly zvěsti po celém kraji.

V lese

Toník nerad pobýval v lese. Byl věčně podmáčený vodou a pro nedostatek sluníčka mu připomínal peklo. Rozprostíral se na velké ploše mezi rybníky a řekou Odrou od Jezerního rybníka až za Kozák. Lesem protékalo největší jezero vodníkovy říše. Bývalo v něm docela hodně ryb, ale ani jedna zatím nepotřebovala Toníkovu pomoc.

Jednou brzy zjara, když letěl Toník nad lesem, uviděl mezi stromy koberec utkaný z tisíců bílých květů.

„Že by to byl sníh?“ staral se Toník a slétl dolů. „Vždyť to jsou sněženky, tisíce a tisíce sněženek.“ Čert prolétl celým lesem a zjistil, že i les má své kouzlo.

Večer vše pověděl Bertovi a Bert napsal:

Sněženka – kozí dříst

*Sněženka patří mezi mírně
jedovaté rostliny.
Obsahuje látky,
které se po pozření
projevují průjmem,
zvracením a bolestmi břicha.*

Medvědí česnek

O pár dnů později bylo v lese opět bílo.

Ze všech koutů se linula vůně česneku a sotva ji čert ucítil, natotata stál uprostřed lesa v záplavě bílých květů.

„To je ta bylinka, kterou potřebuji,“ liboval si čert, „česnek, česnek medvědí, rostlinka nabitá vitamíny a energií. Po dlouhé zimě bude ku prospěchu všem.“

Toník natrhal tolik lístků, kolik jich jen unesl a odnesl je do mlýna. A kdo to měl do lesa daleko, zastavil se na zázračnou jarní bylinku k čertovi.

Čert byl rád, že je o česnek takový zájem, a proto měl ve mlýně každyčský den novou zásobu.

Pro pár zelených lístečků do polévky si přišla dokonce i hospodská Lenka.

„Halóóó, čerte,“ volala už od hlavních dveří do mlýna.

„Halóóó,“ volala z dřevěného schodiště, které vedlo do prvního patra. Všude bylo ticho, jen Lenčino volání se rozléhalo velikým stavením až do podkroví, kde přebýval čert. Lenka se rozhlížela, zda čerta někde nezahlédne. Měla ho ráda, ale vždy jí z legrace provedl nějakou kulišárnu. Tak čekala, že tomu nebude jinak.

Toník Lenku už dávno slyšel, ale byl zaneprázdněn úklidem. Když už se Lenčino volání ozývalo z nejvyššího patra, hodil na sebe prázdný pytel a skočil přímo před ni.

„Jejda,“ vypískla Lenka, „u čerta plesnivého, to jsem se lekla.“

Čert se vysoukal z pytle a hospodská ho naoko pokárala.

„Toníku, ty jeden, aby tě sám rohatej neodnesl.“

„Ale, Leničko, vždyť mne přece znáš, já už stejně jiný nebudu,“ udobřoval si čertík Lenku a jeho nosánek mu prozrazoval vůni nějaké dobrůtky.

„Přinesla jsem ti něco dobrého na zub, ale nic ti nedám,“ řekla a dělala uraženou.

„No tááák, Leni, vždyť to byla jen legrace,“ lísal se Toník a tahal Lenku za zástěrku, z jejíž kapsičky se linula sladká vůně.

Lenka to dlouho nevydržela a začal se smát. Pošimrala čertíka za ouškem a vytáhla z kapsičky cukroví.

Čert vykulil svá nevinná očka a mlsně se olíznul.

„To by mohlo být pro mne?“ zeptal se Toník a těšil se, až mu skončí cukrovíčko v bříšku.

„Mohlo,“ odpověděla Lenka, „ale nejdřív jsem tě přišla o něco poprosit.“

„Tak rychle mluv, vše je předem splněno,“ zahuhňal čert a málem už mu ukápla slina.

„Víš,“ řekla Lenka, „chystám svatební hostinu a přišla jsem si vyprosit pár čerstvých lístečků česneku. A tady na oplátku...“

Než to Lenka stačila dopovědět, skončilo cukrovíčko v čertově pusince.

„Mňam,“ mumlal s plnou pusou, „vezmi si česneku, kolik jen budeš potřebovat.“

„Jsi hodný Toníku,“ řekla Lenka a nabrala si do uzlíčku čerstvé lístky medvědího česneku.

„Mňam, mňam,“ liboval si čert a hladil se po bříšku, „a vezmi si třeba všechno, zítra zaletím pro čerstvé listy.“

„Děkuji, Toníku. A víš ty co? Přijďte s Bertem dnes po hostině ke mně do kuchyně, snad tam ještě nějaké cukrovíčko zbude.“

„Opravdu?“ žasl Toník.

„Na mou duši, na psí uši,“ potvrdila pozvání Lenka, poděkovala a s přáním hezkého dne odcházela zpět do hospody.

Na posledním schůdku přede dveřmi se ještě na malinkou chvilku zastavila a zvolala tak hlasitě, aby to bylo slyšet až do podkroví: „A ne aby vás napadlo vystrašit svatební hosty!“

Čert neodpověděl a pokračoval v úklidu. Jen jiskérky v jeho očích prozrazovaly, že je to docela dobrý nápad.

Bert napsal do deníčku:

Volání z rybníka

To tak jednou brzy z rána přiletěla do mlýna sojka.

„Čerte, čerte, vstávej, se sumcem z posledního rybníka je zle.“

„Copak se mu přihodilo?“ vyzvídal čert.

„Nevím, ale už od večera naříká. Je někde uvězněn pod hladinou a nemůže se hnout,“ vypověděla sojka.

„Mrknu na to,“ řekl čert a vylezl z kupky slámy.

Poslední rybník Kozák je od mlýna hodně daleko, ale dostat se tam, je pro čerta hračka.

Toník se proměnil v ohnivou kouli a v mžiku byl na hrázi rybníka. Než se stačil porozhlédnout, uslyšel nářek.

To starý sumec Václav volal o pomoc. U břehu už čekaly rybky a jedna přes druhou se překřikovaly, aby sdělily, co se vlastně stalo.

„Tiše,“ okřikl je čert, „nevím z toho vašeho štěbetání nic. Řekni mi to ty, štika,“ požádal paní štika čert.

„Asi uprostřed rybníka na samém dně leží ve spleti vodních rostlin starý rezavý hrnec,“ začala trochu oklikou štika, „a když jsme si včera hráli na honěnou, sumec se do těch rostlinek zamotal. No, a když se snažil vysvobodit, poranil se o ten rezavý hrnec. Ted' nemůže ven,“ dodala ještě štika a byla ráda, že nic nepopletla.

„No jo,“ škrábal se čert za uchem, „abych ho mohl ošetřit, musíte ho dostat z vody na břeh.“

Pro všechny ryby to byla docela špatná zpráva. Jak to jen vyřešit, přemýšleli všichni.

„Achich, ouvej, ...“ začala naříkat malá bělička, „tak to nám sumec asi umře.“

„Nemaluj čerta na zeď,“ okřikl čert běličku, „musí být nějaké řešení. A nefňukej.“

„Už to mám,“ zvolal kapřík, který celou debatu tiše pozoroval. „Támhle, na druhém břehu rybníka je loďka. Když ji, Toníku, odvážeš od stromu, zavezeme ji doprostřed rybníka. Štika svými ostrými zoubky vysvobodí sumce ze zajetí a my všichni ho společnými silami přeneseme do loďky.“

„Jasně,“ jásala štika, „a loďku pak dopravíme ke břehu.“

„Výborný nápad,“ pochválil kapříka čert a už byl na druhé straně rybníka.

Vše proběhlo podle plánu a celá operace se povedla. Toník sumce pečlivě ošetřil a nakonec ho vhodil zpátky do rybníka.

„A pěkně odpočívej,“ volal za sumcem.

Vtom se objevila štika a z tlamičky jí tekla krev.

„Šiš, kde ses poranila, štiko?“ staral se čert.

„Víš, čerte, bolí mne už několik dnů zoubky, a když jsem se snažila dostat sumce ze zajetí, tak jsem se asi zranila. A teď to bolí víc než prve,“ šišlala štika.

„Ukaž,“ řekl čert a kouknul se štice na bolístku. „Není to tak zlé,“ utěšoval štiku. „Víš co? Pošlu ti kloktadlo ze šalvěje, to ti pomůže.“

Šalvěj lékařská – babské ucho

Nálev šalvěje je výborný jako kloktadlo při bolesti v krku nebo při zánětlivých onemocněních a krvácení dásní.

Nálev: 3 lžičky šalvěje zalijeme hrníčkem vroucí vody a necháme vyluhovat.

Když se sumec i štika ze svých zranění zotavili, uspořádali na úklid rybníka brigádu. Do práce se zapojili všichni obyvatelé rybníka, dokonce i šneci se snažili být k užitku. Panečku, tam vám bylo věcí.

Od té doby pořádala štika hru na honěnou každý večer.

Jak se Bert učil

Toník sice neměl vodu moc v lásce, ale jezera i Mlýnskou strouhu si velmi oblíbil. Všude byla spousta živých tvorů a všude využívali nejen jeho léčitelské umění, ale i ledajakou radu.

Rybníky ho přímo učarovaly. Často se ukrýval někde na hrázi nebo si vybral některý z ostrůvků vyčnívajících z hladiny a tiše pozoroval život kolem. Velmi rychle se všemu naučil, až nakonec toho věděl mnohem více než Bert, který byl přes den stále někde zalezlý v pavučině.

Každický večer pak čert pavoukovi vyprávěl, co nového se zase naučil. Chtěl, aby měl pavouk lepší představu o tom, kde tráví celé dny, kde která bylinka roste, kde jaká zvířátka žijí, ...

Učil ho také názvy rybníků, jezer a hrází ve vodníkově království. Potom pavoučka zkoušel.

Bert si hodně pamatoval a byl dobrým žákem, jen jména rybníků a hrází si pořád pletl. Byla to pro něj dočista patálie.

„Berte, řeknu ti to dnes naposledy,“ začal se naoko zlobit čert. „Pozorně poslouvej. Úplně první je Horní rybník, pak je Podlážka, další jsou rybníky Malý a Velký Bědný. Před lesem vpravo je takový menší rybník, ten se jmenuje Jezerní. Vlevo za Střapatou hrází je Malý a Velký Okluk, za nimi rybník Bažantula a úplně poslední je Kozák.“

„V tom musí být nějaká čertovina,“ vztekal se Bert a pořád to pletl.

„Tak už toho nech,“ řekl Toník, zakoulel očima a dodal, „a abys věděl, jaký jsem kamarád, uděluji ti pochvalu za vzorný deníček o rostlinkách.“

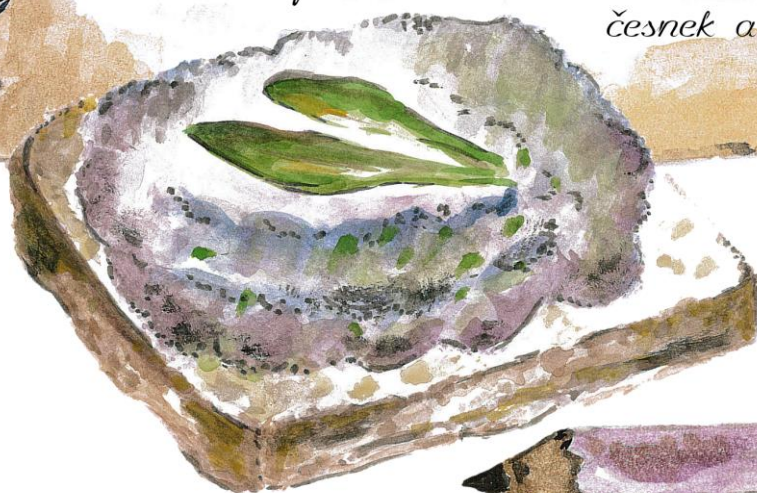
„U čerta starýho,“ vykřikl radostí Bert, popadl deníček a dopsal do něj recept na tvarohovou pomazánku,

kteou dostali na dvou ohromných krajících chleba od hospodské Lenky a zrovinka si s ní nacpávali bříška. Když tu dobrotu nakonec zapili meduňkovým čajem, svalili se na zem a jen tak tiše odpočívali.

Tvarohová pomazánka s medvědí česnekem

*Do tvarohu přidáme dvě lžíce másla a s trochou
smetany nebo mléka vymícháme dohladka.*

*Nakonec přidáme nadrobno nasekaný medvědí
česnek a osolíme.*

Pampelišky

Na jaře přinesla zvířátka tolik pampeliškových květů, že nebylo na půdě nad hospodou k pohnutí.

„Tak, a co teď s tím?“ staral se čertík.

„Hm,“ zamyslel se pavouk.

„Budeme muset co nejdřív něco vymyslet, květy brzy uvadnou a nasušených pampeliškových květů už máme dost,“ vzdychl si Toník.

„Počkej, věděl bych. Lenka měla onehdá plný stůl pampeliškových květů a pak něco vařila. Bublalo to, houstlo a chtělo to z hrnce ven, až nakonec trošička ukápala na podlahu,“ řekl Bert a olízl se.

„A co bylo dál, povídej,“ žadonil Toník a vůbec netušil, co mohla Lenka s květy provádět.

„Spustil jsem se dolů po pavučině a slíznul jsem tu kapku z podlahy,“ pokračoval Bert a znovu se olízl.

„No, a?“

„Neskákej mi pořád do řeči,“ zlobil se pavouček.

„Už nebudu,“ slíbil čert, „povídej.“

„No, bylo to něco hrozně sladkého a lepilo se mi to na jazýček,“ pomlaskával pavouček. „A jak to krásně vonělo. Lenička to pak nalévala do malých skleniček.“

Čert chodil po dřevěné podlaze sem a tam, drbal se za ušima a podupával nožkou.

„Už to mám,“ vykřikl čert najednou, „to byl jistojistě med. Pampeliškový med!“

Kamarádi na sebe mrkli a vmžiku stáli v kuchyni vedle Lenky. Toník s Bertem se už s Lenkou dlouho znali a čert občas vypomohl v kuchyni. A jak se, panečku, uměl pěkně u kamen otáčet.

„Rohatej aby vás vzal,“ vypískla Lenka, „nesmíte mne takhle lekat, sic z toho onemocním!“ čertila se. „Copak máte za lubem?“

Lenka vyslechla trápení dvou kamarádů a dovolila, aby si navařili medu, kolik ho jen budou potřebovat.
A pavouček zapsal:

Pampeliškový med

Květy pampelišek a kolečka citronu vaříme 15 minut ve 2 litrech vody. Necháme jeden den vylouhovat. Pak přecedíme, přidáme cukr a vaříme do zhoustnutí.

Med je vhodný při léčení nachlazení.

Bylinky

Čert Toník sbíral celičský rok bylinky, a kdo jen mohl, pomáhal. Bert je pak sušil na půdě šplíchovské hospody. Všude to krásně vonělo.

„Jak hezky by se tu spalo,“ pomyslel si čertík, ale podle úmluvy chodil spávat do slámy ve mlýně.

Usušené bylinky se pak dávaly do pytlů, které Toník přinesl ze mlýna, a zakrátko viselo na trámech tolik pytlů s bylinkami, že by stačily celé vesnici.

Toník chodil a očichával je.

„Něco tomu chybí, jen nevím co,“ lamentoval.

„Já bych věděl,“ řekl opatrně Bert.

„Tak ven s tím,“ naléhal čert a byl zvědavý, na co pavouk přišel.

„Víš, Toníku, ty přijdeš, čichneš si a víš, kde co je. Já to nevím, nemám čich.“

„Počkej, Berte,“ zajásal Toník, „musíme ty pytle popsat.“

„No jo, ale já mám jen tužku pro psaní našeho deníčku. S tužkou se na pytlovinu špatně píše,“ poznamenal Bert.

„Co budeme dělat?“ přemýšlel Toník, ale ať se snažil sebevíc, na nic nepřišel.

„Hospodská Lenka, ta nemá věčně čas, má stále fůru práce, hm, ...“ přemýšlel Bert. „A co dědeček František, ten by nám mohl pomoci,“ řekl nakonec.

„Ujednáno,“ zvolal Toník, „jetím k dědovi.“

Dědeček Gurka bydlel s babičkou Lídou nedaleko mlýna. Byli to hodně chudí, ale zato laskaví a hodní lidé. Jejich maličký domek s jednou světničkou měl společný dvorek s drobátko větším domkem rodiny pana Klicpery. Domky byly bez zahrádky a mezerami v laťkovém plotě byla vidět uprostřed dvorku pouze kůlna. Dědeček František rád sedával na dřevěné lavici ve světničce a koukal ven přes jediné okénko, které v chaloupce měli.

Ted' zrovinka zase seděl na lavici a přemýšlel, jak se léto hezky vydařilo. Vtom zahlédl před okénkem čerta.

„Ahoj, Toníku,“ volal dědeček a ukazoval čertovi, aby šel dál. Měl Toníka hrozně rád a už si ani nepamatoval, co je vlastně svedlo dohromady.

„To máme vzácnou návštěvu,“ zvolala babička a přinesla z komůrky povídlové buchty.

Čertík se pustil bez dlouhého pobízení do ochutnávání a vyprávěl, co ho trápí.

„Lehká pomoc,“ řekl dědeček, když Toník domluvil, „zajdu do kůlny pro kousíčky černého uhlí a pak hurá na půdu do hospody.“

Toník byl rád, že tak dobře pořídil, ale nemohl se od buchet odtrhnout.

Babička si všimla, jak se čert snaží co nejrychleji nacpat břicho, a rozesmála se.

„Počkej, Toníku, nehltej tak, sic se udusíš,“ nakázala babička a zabalila čertovi pár kousků do uzlíčku.

Čert poděkoval a pospíchal za dědečkem, který už na něj čekal u branky.

Děda sem tam navštívil čerta ve mlýně, ale na půdě šplíčovské hospody, kde Bert sušil bylinky, ještě nebyl.

„Páni,“ zvolal, když byli na místě. „A jaký tu máte pořádek, a těch pytlů, ...“ chválil a nemohl se vynadívat. Brzy se pustili do práce.

Čert očichal každý pytel a dědeček František psal: kopřiva, heřmánek, jitrocel, podběl, máta, pampeliška, šalvěj, ...

Ostružiní

Na břehu Mlýnské strouhy nedaleko stavidla seděl zajíc, zadní nožky ponořené do vody a naříkal a naříkal. Sotva Toník uslyšel nářek, šup, a už byl u stavidla.

„Zaku, zajíčku Zaku, copak zlého tě potkalo?“ vyzvídá čert.

Zak vytáhl nožky z vody a začal naříkat ještě více.

„Ouvej, ouvej, kdo mi jen pomůže?“

Kostival lékařský - černý kořen

Léčí rány, záněty a tlumí bolest.

- pomletý sušený kořen umícháme s kapkou oleje a vřelou vodou na kaši, teplé natřeme na bolavé místo a zavážeme

- čerstvé listy umyjeme, položíme na bolestivé místo a zavážeme

Čert kulil oči na zajícův rozervaný kožíšek, který se barvil krví.

„Co jsi prováděl?“ ptal se čertík Zaka.

V tom se z vody vynořil vodník Matěj.

„Jejda, Zak,“ řekl, „že jsi byl na Střapaté hrázce?“ zeptal se, když viděl zajícovy bolavé nožky.

„Ouvej, ouvej, byl,“ odpověděl plačky zajíc.

„A jestlipak víš, že je až do odvolání zákaz vstupu na Střapatou hrázku? Pročpak jsi neuposlechl mého příkazu? Cestička na hrázi zarostla ostružiním. Vloni jsme ji zapomněli vyčistit a keř se tak rozrostl, že tam není možné projít. Sám jsem se tam onehdá poranil,“ povídal Matěj.

„Všechno vím. Jenže mne honil jakýsi pes a já neměl jinou volbu k úniku, tak jsem vletěl rovnou do trní,“ snažil se obhájit Zak.

„Tak už toho kárání nech, Matěji,“ řekl čert, „a raději porad, co nejlépe zajíci na bolístku pomůže.“

„Dal jsi mi tenkrát, Toníku, na ty mé rány kostival a koukni, po šrámech ani památka. Také mi pomohla od palčivé bolesti. A podívejte, támhle roste.“

Toník zaletěl pro několik čerstvých lístečků, protože čerstvý kostival je ze všeho nejlepší, a mumlal si pro sebe, že musí i něco nasušit.

Potom vzal zajíčka k sobě do mlýna a tam mu pečlivě rány ošetřil.

„Vyspi se dnes u mne,“ přemlouval Zaka, „ráno ti bolístku znovu ošetřím a pak tě odvedu domů.“

Zajíc už byl tak vyčerpaný, že by se do svého domečku sotva dobelhal a tak souhlasil. Nějakou dobu se ještě převaloval a pofňukával v pelíšku ze slámy, ale bylinka mu bolest utišila a zajíc konečně usnul.

Vodník si zatím usedl na dřevěnou truhlu pod malým okýnkem, do které si čert ukládal čisté prádlo. Klátil nožkami a rozhlížel se kolem.

Půda byla plná trámů a bylo jich tolik, že je vodník nemohl spočítat. Každý z nich čertovi k něčemu sloužil. Přes některé trámy byly přehozené pytle, provazy nebo tam pod střechou visel kožíšek. Na velkém trámu pod oknem byly pěkně v řadě naskládáné hrníčky a na těch menších visely malé svazečky sušených bylinek.

Všechno bylo hezky uspořádané a vůbec celá půda byla dočista uklizená. Na trámech nebyla známka prachu nebo nějaké pavučiny. Jen v rohu u schodiště byla jediná. Tu si utkal pavouček Bert, aby měl kde odpočívat, když přišel za čertem na návštěvu. Na podlaze nebylo jediného smítka, jen pod dalším okénkem byla pečlivě složená sláma, na níž čert přespával. Uprostřed pak stálo ohniště ze starých cihel, na němž Toník často něco kuchtil.

Vodník Matěj žasl nad tou čistotou. Nechápal to.

„Co se ti honí hlavou?“ zeptal se Toník.

„Líbí se mi tady,“ přiznal se Matěj.

„Čistota, to je základ všeho a u doktora to platí dvojnásob,“ utrousil čert.

„No, u čerta bych to však vůbec nečekal.“

„Však já jsem taky nepovedený čert,“ odpověděl Toník a oba kamarádi se hlasitě rozesmáli.

„Pssst,“ sykl Matěj, „ať nevzbudíme Zaka.“

Toník si pak vyskočil na truhlu a usadil se vedle vodníka. Byl nejvyšší čas zahájit válečnou poradou o tom, jak vyžrát nad ostružiním na Šrankovně hrázce.

Ježek

U domu, který byl součástí mlýna, se zabydlel ježek. Ještě ten den, když se setmělo, vyrazil k nedalekému studénckému potoku na lov.

Očichával svým čumáčkem vše, na co narazil, a hrozně přitom funěl.

Toník už nějakou dobu podřimoval na své houpačce, když ho ze snění vyrušily prapodivné zvuky.

„Co by to tak jen mohlo být?“ staral se čert.

A že byl zvědavý, umínil si, že tomu přijde na kloub. Vykoukl okénkem, aby lépe slyšel. Zvuky se nesly od potoka, který se za mlýnem vléval do Mlýnské strouhy.

„No,“ řekl otráveně čert, „raději se tam zaletím podívat. Třeba někdo potřebuje pomoci.“

Čert v podobě ohnivé koule vylétl okénkem a zastavil se až na širokém mostě nad potokem.

Kouká a kouká a nic nevidí. Jen docela blizoučko slyší nějaké funění.

Vtom z trávy na břehu potoka přímo pod mostem vycupital ježek.

„Ježku,“ zavolal do tmy čertík radostí, že nenatrefil na žádné strašidlo a že možná bude mít nového kamaráda.

Ježek byl zaneprázdněn hledáním potravy, a když na něj čert zavolal, hrozně se polekal. Nožka se mu smekla na kameni a žbluňk. Ježek byl ve vodě.

„Pomóóóc,“ křičel ježek, seč mu síly stačily, „topím se!!!“

Toník nemeškal, popadl kus větve, která se tam válela opodál, a hodil ji do potoka.

„Chytni se větve,“ křičel čert, seč mu síly stačily, „vytáhnu tě ven.“

Povedlo se, za chvíli byl ježek na suché zemi živ, ale celý promáčený.

„Co tu tak po tmě hledáš a kdo vlastně jsi,“ káral čert ježka.

„Já jsem noční lovec a šel jsem si hledat něco na zub. Jenže to tu ještě neznám, dnes ráno jsem se teprve nastěhoval,“ vysvětloval ježek a zeptal se, „a kdo jsi ty?“

„Já jsem čert Toník a bydlím na půdě ve mlýně. Mrzí mě, že jsem tě polekal,“ omlouval se čert.

„To nic,“ odpověděl ježek, „akorát je mi hrozná zima, potřebuji se někde usušit a zahřát, sic nastydnou. V domečku ještě nemám kamínka. Nemůžu si udělat ani teplý čaj.“

„Víš co, ježku?“ zeptal se čert. „Nechtěl bys se mnou do mlýna, je tam teploučko a čaj ti uvařím z těch nejlepších bylinek, jaké mám.“

Citron

Citron obsahuje velké množství vitamínu C a čaj s citronem pomáhá při prvních příznacích chřipky. Fěorká voda ničí vitamin C, proto nelijeme vymačkanou šťávu do vařícího čaje, ale až když čaj vychladne.

Ježek souhlasil a tak ho čert vzal do mlýna a uložil ho blizoučko ohniště. Sotva se ježek uvelebil v novém pelíšku, začal kýchat a prskat.

„Jejda, ježku, abys nebyl nemocný,“ staral se čert.

„Budeš tu muset pár dnů zůstat.“

„Zůstanu a rád,“ souhlasil ježek.

„Dobře, tak lež. Postavil jsem vodu na čaj a než začne vařit, zaletím pro pavoučka Berta. Hned jsem zpět. A přinesu od Lenky z hospody několik citronů do čaje,“ zadrmolil čert a byl pryč.

Za chvíli už všichni popíjeli bylinkový čaj s citronem a povídali si a povídali.

A Bert pak jen zapsal, k čemu je dobrý citron.

Jak se čert bál kříže

Čerti se bojí kříže. To ví snad každý. A u čerta Toníka tomu nebylo jinak.

Před mostem do mlýna přes studénecký potok stával od nepaměti kamenný jetelový kříž.

Toník se tomu místu vyhýbal, jak jen mohl, a do mlýna přiletěl vždy raději jinou stranou. Toho večera, kdy se letěl podívat na ježkovu noční vycházku, si vůbec neuvědomil, že stojí na mostě kousínek od kříže. Byl rád, že zachránil ježka před utonutím, a rád se o něj ve mlýně staral.

Ježek pobyl u Toníka několik dnů. Čert pověděl ježkovi vše, co mu mohlo být ku prospěchu i čeho by se měl vyvarovat.

Sám však nemohl zapomenout na kříž, v jehož blízkosti se ocitl. Trápil se a trápil a nevěděl, co si s trápením počít.

„Tak už to dál nejde,“ řekl, když se chystal ježka doprovodit domů. „Ježku, půjdu s tebou, aby se ti po cestě nic nestalo, a ty se mnou zajdeš ke kříži. Musím se strachu z křížů konečně zbavit.“

„Můžeme jít hned,“ souhlasil ježek, kterému byl nějaký kříž zcela ukradený.

Na mostě se čert zastavil a nemohl dál. To ježek most přecupital a namířil si to přímo ke kříži.

„Pojď, Toníku,“ lákal ježek čerta, „kříž je jen kus kamene a ten ti přeci nemůže nic udělat.“

Čert nevěřil a zůstával na mostě v bezpečné vzdálenosti od kříže.

„Pojď si ho prohlédnout zblízka a třeba se odvážíš si na něj sáhnout,“ přemlouval ježek čerta a poskakoval na kamenném podstavci, až spadl na zem.

„Jau,“ zaskučel ježek a hrabal se znovu na podstavec.

„No, to už máš za trest,“ vypískl Toník.

„Houby trest, jen jsem nešikovný,“ obhajoval se ježek a znovu pobízel čerta, aby za ním přišel.

Nešlo to, čert se stále hrozně bál, až mu bylo do pláče.

„Nikdy to nedokážu,“ zavzlykal. „Půjdu raději do mlýna,“ umínil si čert.

„Ty stará bačkoro, ty strašpytle, ty jeden, ...“ častoval Toníka ježek všelijakými nadávkami, jen aby ho rozčertil a dodal mu odvalu.

Vtom se odkudsi z díry vyřítila tryskomyš Majka, která celé to dohadování slyšela a spustila: „Bačkoro, bačkoro, strašpytle, ...“

No, to už bylo i na čerta moc. To by tak hrálo, aby se mu vysmívala kdejaká myš.

„U všech rohatých,“ zakřičel čert a vmžiku stál u kříže.

Stojí, kulí očima a čichá, jestli není něco ve vzduchu.
„Aaa, co, co teď?“ vykotal čert.
„Co teď?“ smál se ježek, „teď nic, třeba si na ten kříž
sáhni.“
„Si se pomát? Proč bych to dělal?“
„Třeba abys zjistil, že tě ten kříž nechce ukousnout.“
„Ukousnout, ukousnout, ... jak to můžeš vědět,“ zlobil
se Toník.

„Sáhni si aspoň jedním prstíkem,“ přemlouval ho ježek.
„Ale co když mi pak upadne,“ staral se čert.
Vtom se myška rozesmála, vyběhla až na vršek kříže
a spustila znovu tu svou písničku: „Bačkoro, bačkoro,
strašpytle, ...“

„Spaste moji duši,“ zaprosil čert a konečkem prstu se dotkl studeného kamenného kříže. Čekal, co se bude dít.

Nedělo se nic. A tak to Toník zkoušel znovu a znovu.

„Strašpytle, ...“ vypískla zase myška.

„Nejsem žádný strašpytel,“ bránil se čert, „podívej,“ dodal a obešel kříž několikrát dokola. Potom si usedl na kamenný podstavec a radostí vydechl. Naparoval se tam pak ještě hodnou chvíli, aby si ten okamžik vryl do paměti. A když tak seděl a koulel očima na všechny strany, uviděl na podstavci vázičku, které si dřív nevšiml. A co v ní bylo, mu docela vyrazilo dech.

Byla to kytice různých bylinek, které už ztrácely svou barvu a vůni.

„Počkej chvíli,“ řekl čert, proměnil se v ohnivou kouli a někde zmizel.

Za malou chvilinku stál před křížem s kyticí krásně voňavých bylin.

Od té doby každíčké ráno ještě před rozedněním zaletěl čert na louky. A na co? Natrhal tam vždy kytici bylin a přinesl je do vázičky ke kříži.

Drak

Čert se hrozně rád houpal. Sít' se mu už rozpadla a pohupování v Bertově pavučině ho příliš nebavilo. A tak si udělal houpačku z jednoho trámu, který našel v trávě před mlýnem. Když tak zase jednou v houpačce odpočíval, uviděl na podlaze dva krásně zbarvené javorové listy, které tam otevřeným okýnkem zavál vítr. „A je tu podzim, ach, jo,“ povzdech si čert a seskočil z houpačky.

Chtěl si listy zblízka prohlédnout, ale větřík si s nimi pohrával a čert je ne a ne chytout.

„To není žádná hra,“ vztekal se, když se listů zmocnil.

„Poletujete sice hezky, ale to není ono.“

„Co tak pouštět draka,“ špitl pavouk, který přišel za Toníkem na návštěvu a v temném koutě pozoroval Toníkovu hru na honěnou.

„Br, to jsem se lekl,“ vypísl čert, „ty taky umíš překvapit.“

„Tak se nečerti.“

„Se nečertím,“ tvrdil Toník a zeptal se, „jak se pouští drak?“

Pavouk Toníkovi vše potřebné vysvětlil a Toník byl nadšený.

„Jenže, kde seženeme draka,“ staral se Bert.

„Letíme za Lenkou,“ rozhodl čert, popadl pavouka a už stáli v kuchyni šplíčovské hospody.

Lenka se opět polekala a plácla čerta vařečkou od smetanové omáčky po zadku.

„Copak máte zase za lubem vy dva?“ ježila se.

„Lenko, Leničko,“ lísal se čert, „kde se dá sehnat papírový drak?“

„Hm,“ zamyslela se Lenka, která se nedovedla doopravdy zlobit. „Počkejte,“ řekla a vyběhla z kuchyně. Věděla o drakovi, který už mnoho let ležel v jednom skladišti na skříni.

„Jestli ho myši nezničily, mohl by kamarádům stačit,“ myslela si a spěchala do skladiště. „Je tu,“ zajásala Lenka, „a nic mu není.“

Za chvíli ležel drak v kuchyni na stole.

„Co to je?“ posmutněl Toník.

„To je přece ten drak,“ řekl Bert Toníkovi.

„Taková bledule,“ mračil se čert.

Hospodská foukla, seč jí síly stačily, a z draka se zvedl stoletý prach.

„Je to lepší?“ zeptala se.

„Lepší, co je na něm lepšího. Není sice už zaprášený, ale pořád je jako zelinka. A nemá ani oči, ani nos a ani ty mašličky za nic nestojí,“ šklebil pusu čert.

„Moment,“ řekla Lenka a zase někam odběhla.

Čert zatím chodil po kuchyni sem a tam. Tak si toho draka tedy nepředstavoval.

„Jsem nešťastný,“ stěžoval si pavoukovi.

Bylo mu do pláče, a když už měl první slzičku na krajíčku, přiběhla Lenka. Sehnala někde barvičky a štětce a položila to s úsměvem na stůl.

„Co to je a na co to je,“ rozplakal se nakonec nešťastný čert, „já nechci hrát jinou hru.“

„To jsou přece barvičky,“ utěšoval Toníka Bert, popadl štětec a namaloval drakovi velikánský nos.

Čert vyvalil oči, proměnil se v ohnivou kouli a začal radostí létat po kuchyni.

„Kuš, nech toho nebo mi tu něco zapálíš,“ okřikla Toníka Lenka.

Toník se uklidnil a všichni tři se pustili do vybarvování.

Za hodinu ležel na stole zbrusu nový drak.

Kamarádi z něj nemohli spustit oči.

Lenka ho uvázala na dlouhatánský provázek a za chvíli se už proháněl po obloze nad starým mlýnem.

Brusle

Jednou v zimě šmejdil Toník na půdě šplíchovské hospody a úplně na horním trámu našel pod vrstvou prachu zvláštní želízka.

„To jsou brusle,“ řekl Bert.

„Aha, a na co?“ divil se Toník.

„Ty nevíš, na co jsou brusle?“ smál se Bert.

Ale jakpak by to mohl čertík vědět, vždyť v pekle nikdy nemrzlo.

Zato kolem Mlýnky pokrýval led všechna jezera i rybníky, dokonce se tvořil led na samotné Mlýnské strouze.

„Jde se bruslit,“ vykřikl čert, když se dozvěděl, k čemu želízka jsou.

„Bruslit?“ divil se pro změnu zase Bert.

„Pojď se mnou,“ žadonil Toník.

Bert neměl zimu rád, ale tušil, že bude zase jednou nějaká psina. Pořádně se oblékl a vyběhl za čertem, který už stál před hospodou.

„Nepůjdeme daleko, opravdu,“ tvrdil Toník, „dnes hodně mrzne, tak abychom nenastydli.“

Zamířili tedy na Horní rybník, který je hned za železnicí. Panečku, teprve teď bylo vidět, jak je rybník veliký.

„Jééé, podívej, Berte, na rybníce bruslí vrány,“ jásal čert. „Já je hezky proženu,“ těšil se a nemohl se dočkat, až budou na ledě.

Na hrázi rybníka se čert posadil a Bert mu upevnil želízka na botky, které dostal od hospodské Lenky.

„Super, a teď něco uvidíš,“ naparoval se čert a vyskočil na led.

A skutečně. Bert viděl, co ještě nikdy neviděl. To tedy byla psina. Čert ne a ne se postavit a stále se válel po ledě.

„Ty to vránám ukážeš?“ popadal se smíchy za břicho Bert. „Vždyť se nedovedeš postavit ani na nohy.“

„Krá, krá,“ zlomyslně zakrákala jedna z vran, když prosvištěla kolem čerta.

„No počkej,“ naježil se čert.

„Krá, krá,“ zasmála se vrána a čert sebou znovu seknul.

„Konečně!“ zvolal Bert, když se čertovi podařilo postavit.

„A co teď?“ křičel Toník.

„Teď se musíš jedním želízkem odrazit od ledu,“ chytračil Bert, „a jed!“

Čert stál jako přibitý a bál se pohnout. Bert do něj drobátko strčil.

„Jedůůůůůůůů,“ jásal Toník.

Neujel však ani metr a žuch, byl zase dole. Tak se to opakovalo ještě dlouhou chvíli. Bert se v životě tak nenasmál. Toníka to však neodradilo. Zkoušel to a zkoušel, až se mu to povedlo. A už proháněl vrány po rybníce. Vrány z toho měly legraci a hrát si na honěnou s čertem se jim ohromně líbilo.

„To čubrníš,“ volal Toník na Berta.
„No,“ stačil říct Bert a čučel na tu podívanou
s otevřenou pusou.
Když se čert jízdy nabažil, volal: „Jde se domů!“

„Jo,“ souhlasil pavouk, „je mi už hrozná zima.“
Vránám přišlo líto, že se s nimi čert tak brzy loučí
a žadonily, aby zase někdy přišel. Toník jim to slíbil
a velmi rád.

Na půdě šplíchovské hospody si pak kamarádi uvařili čaj ze sušených podbělových květů a usadili se s hrníčky do houpací sítě.

Popíjeli lahodný čaj a povídali si a povídali, ...

To bylo poprvé, kdy zapomněli na díru v podlaze a hosty v hospodě. Ponořili se do vzpomínek a bylo jim dobře.

Adventní neděle

Na první adventní neděli se ve šplíchovské hospodě sešlo tolik hostů, až musela hospodská Lenka přinést z pudy další židličky.

„Co se dnes bude dít?“ staral se čert.

„To netuším,“ přiznává pavouk.

„Podívej,“ vypískl najednou čert, „Lenka přinesla z komůrky karty a dává na každý stůl jeden balíček. Dnes se přeci hraje mariášový turnaj.“

„Už vím,“ skočil pavouk čertovi do řeči, „ten kdo vyhraje, stane se mariášovým králem a odnese si domů štiku od místních rybářů.“

Vtom se ve dveřích hospody objevila babička Lída.

„Dobrý večer ve spolek, přinesla jsem vám k zakousnutí medové perníčky,“ řekla babička a podala Lence velikánkou mísu medového cukroví.

„Tak, pánové, hra může začít,“ zvolala Lenka a rázem bylo v hospodě jako na tržnici.

Babička Lída si povídala něco s Lenkou a čertovi bylo divné, že si nepřisedla k Františkovi.

„Kde je dědeček František?“ staral se čert.

Kamarádi se na půdě strkali u díry v podlaze a snažili se dědečka mezi hosty najít.

„Děda tu není,“ zamumlal čert. „Proč nepřišel, co se mu stalo, kde vlastně je, ...“ nedopověděl čert, popadl Berta a rázem stáli oba před dědovou chaloupkou.

„Dědóóó,“ volal čert, „dědečku, jsi doma?“

V chaloupce byla tma.

„Dědědědědo,“ zacvakal zuby pavouk, kterému začala být hrozná zima.

Čert zaťukal na malé okénko ozdobené ledovými květy.

„Koho to tu čerti nesou,“ ozvalo se zevnitř.

„Dědečku, to jsem já, Toník. Přišel jsem se s Bertem podívat, co se ti stalo.“

„Pojďte dál, zval dědeček kamarády do světničky. Jsem rád, že jste tady. Dostal jsem chřipku a nemohu ven z postele. A v hospodě už jistě začal mariášový turnaj,“ postýskl si děda.

„To začal,“ řekl čert, „a kdyby babička nepřinesla do hospody medové cukroví, možná, že bychom si ani nevšimli, že nejsi mezi hosty.“

„Ach, jo,“ vzdych si děda, „zatrolená chřipka.“

„Dědo, mám nápad,“ zvolal čert, „zahrajeme si mariáš spolu.“

„Cože?“ nechápal děda.

„Slyšel jsi dobře. Zahrajeme si spolu. Každý večer nahlížíme s Bertem dírou v podlaze do hospody. A mnohému jsme se naučili. A hrát mariáš? No, to budeš tedy koukat. Tak co, jdeme na to?“

Děda kulil oči a než stačil odpovědět, karty byly na stole.

„Berte, pořádně je zamíchej,“ přikázal čert, „já zatím zaskočím do mlýna pro šípkovou marmeládu. Dědečku, ty bys mohl uvařit čaj a marmeládou si ho osladíme.“

Karty byly rozdané, čaj uvařený a mohlo se začít.

Toník chtěl dědečka rozveselit, a tak dělal u hry takové šaškárny, že se všichni za břicha popadali. Hráli by snad až do rána, kdyby se nevrátila babička.

„Božítku, co se to tady děje!“ lamentovala už ve dveřích a drobátko hubovala za to, že dědeček neleží v posteli.

Potom pohladila čerta po hlavě, pavoučka pošimrala na nožce a řekla: „Děkuji vám, že jste dědečka rozveselili, ale teď už musí děda zpět do postele a vy, hajdy domů.“

Toník s Bertem popřáli dědečkovi brzkého uzdravení a než se rozloučili, vyndala babička z almárky medové perníčky a dala je kamarádům na cestu.

„Jo, málem bych zapomněla,“ řekla ještě a odběhla na dvorek. Vmžiku však byla zpět a v uzlíku nesla štiku.

Než se stačil kdokoli na cokoli zeptat, babička spustila: „To máte tak. Když jsem přišla s pozdravy od dědečka do hospody, turnaj právě začal. Eso, trumf, sedma, flek, re, ... ozývalo se od každého stolu. Všude byla bojová nálada a jedna hra napínavější než druhá. Nakonec vyhrál mladý Jíra a staří špatně nesli, že je porazilo takové mlíčňátko. Když jsem se chystala domů, předávali zrovinka Jírovi štiku a ten místo aby s ní běžel domů, dal mi ji, že prý pro Františka. Tak a to je vše,“ dodala ještě babička.

Dědeček rozvázal uzlík, vyndal z něj štiku a podal ji čertovi.

„Ty si s ní budeš vědět rady, Toníku,“ pošeptal děda čertovi do ucha a rozloučil se.

Babička jim poděkovala za návštěvu a vyprovodila je až k brance.

Před mlýnem čert mrknul očkem na Berta, proměnil se v ohnivou kouli a odletěl i se štikou směrem k lesu. Zastavil se až na hrázi posledního rybníka a vhodil štiku

do vody. Nedovedete si ani představit, jakou měli v rybníce všichni radost. Štika se jim vrátila. To už ležel Toník ve své kupce slámy a pochvalovat si, jaký to byl skvělý den.

Návštěva z pekla

Rok se chýlil ke konci a Vánoce už klepaly na dveře.

Toník s Bertem se rozhodli, že celé vánoční svátky budou trávit spolu ve mlýně.

Dědeček jim přinesl malý smrček a mísu červených jablíček, se kterými pak stromeček ozdobili. Lenka přišla s talířem voňavého cukroví a dozlatova upečenou vánočkou.

Na Štědrý den po sváteční večeři se kamarádi usadili na houpačce a povídali si o tom, co hezkého za celý rok prožili. Bylo jim spolu moc hezky.

A když kostelní zvony začaly odbíjet půlnoc, pavouček se zasní a povídá: „Řekněme si teď svá přání, Toníku. Víš, co bych si moc přál já?“

„To nevím,“ řekl čert a nabral si z talíře plnou hrst vanilkových rohlíčků.

„Moc bych si přál, aby ses už nikdy nemusel vracet do pekla. Nevím, co bych si tady bez tebe počal.“

Bertovo přání Toníka zaskočilo. Byl tomu moc rád, ale nevěděl, co na to říct, tak si nacpal do pusy všechny rohlíčky.

„A co ty, Toníku, co by sis přál ty?“ zeptal se Bert.

„Já? Já, ...“ mumlal čert s plnou pusou.

Toník však své přání nevyslovil.

Kostelní zvony dozněly a v ohništi zapraskalo. Celičká půda se zahalila do podivné mlhy a vzduch byl cítit sírou. Kde se vzal, tu se vzal, uprostřed místnosti stál samotný Lucifer.

Pavouk byl v mžiku někde v temném koutě a Toník zůstal sedět s otevřenou pusou na houpačce.

„Jsem tady, Toníku, je čas zúčtování,“ zahulákal vládce pekla a přiskočil blíž k Toníkovi. Jiskry v jeho očích nevěstily nic dobrého.

Toník měl strach, velikánský strach. Přikrčil se na houpačce a očekával, co se bude dít.

„Celou dobu bedlivě sleduji každičký tvůj krok, Toníku. Nic potřebného ses ve světě lidí nenaučil. Dnešním dnem je pro tebe peklo uzavřeno!“ zařval Lucifer, zachrastil řetězem a zmizel.

„Navždy už zůstaneš ve světě lidí!“ zaznělo ještě s ozvěnou a pak bylo ticho.

Pavouk ani nedutal, jen cvakot zubů prozrazoval, ve kterém koutě se ukrývá.

Toník se vzpamatoval jako první a opatrně zavolal: „Berte, Bertíku, vylez, už je po všem.“

Pavouček se vysoukal ze skryše a nedůvěřivě koukal kolem.

„Je doopravdy pryč?“ zeptal se čerta.

„Je a už se jisto jistě nevrátí a já už nikdy nemusím do pekla.“

Oba kamarádi se znovu usadili na houpačce a čert řekl: „Tak, a to bylo moje tajné přání.“

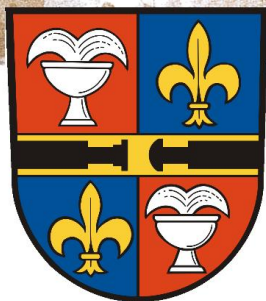
Jak se ve šplíchovském mlýně usadil nepovedený čert

V pekle
Ve světě lidí
Deníček
Žabka
V lese
Medvědí česnek
Volání z rybníka
Jak se Bert učil
Pampelišky
Bylinky
Ostružiní
Ježek
Jak se čert bál kříže
Drak
Brusle
Adventní neděle
Návštěva z pekla

**JAK SE VE ŠPLÍCHOVSKÉM MLÝNĚ USADIL
NEPOVEDENÝ ČERT**

Text, ilustrace a grafické zpracování
Jindřiška Gurková

Vydalo město Studénka
www.mesto-studenka.cz